

POSTANOWIENIE

31 maja 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Ewa Stefańska (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Leszek Bosek

SSN Robert Stefanicki

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym 31 maja 2023 r. w Warszawie,
zażalenia K.P. i P.P.

na postanowienie Sądu Najwyższego z 8 grudnia 2022 r., I CSK 5593/22,
w sprawie z powództwa K.P. i P.P.

przeciwko Bankowi spółce akcyjnej w G.

o zapłatę i ustalenie,

1) odrzuca zażalenie;

**2) oddala wniosek o zasądzenie od pozwanego na rzecz
powodów kosztów postępowania zażaleniowego.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 8 grudnia 2022 r. Sąd Najwyższy umorzył postępowanie kasacyjne ze skargi Banku S.A. w G. na wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 20 kwietnia 2022 r. w sprawie z powództwa K.P. i P.P. o zapłatę i ustalenie, wobec cofnięcia skargi kasacyjnej przez pozwanego w piśmie z 7 listopada 2022 r.

Powodowie wnieśli zażalenie na postanowienie z 8 grudnia 2022 r., zaskarżając je w całości, w związku z brakiem orzeczenia o kosztach postępowania kasacyjnego pomimo prawidłowo złożonego wniosku o ich zasądzenie, zawartego w odpowiedzi na skargę kasacyjną. Zaskarżonemu postanowieniu zarzucili naruszenie art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. w zw. z § 2 pkt 6 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia

22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie, poprzez ich niezastosowanie. Na tej podstawie wniesli o zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez uwzględnienie ich wniosku o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego, a także wniesli o zasądzenie na ich rzecz kosztów postępowania zażaleniowego.

Postanowieniem z 17 marca 2023 r. Sąd Najwyższy uzupełnił postanowienie z 8 grudnia 2022 r. w ten sposób, że zasądził od pozwanego na rzecz powodów kwotę 2 700 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

Pismem z 26 kwietnia powodowie cofnęli zażalenie na postanowienie Sądu Najwyższego z 8 grudnia 2022 r.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie podlega odrzuceniu jako niedopuszczalne.

Zgodnie z art. 394¹ § 1 i 1¹ k.p.c. zażalenie do Sądu Najwyższego przysługuje na postanowienie sądu drugiej instancji odrzucające skargę kasacyjną, postanowienie sądu drugiej lub pierwszej instancji odrzucające skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia bądź w razie uchylenia przez sąd drugiej instancji wyroku sądu pierwszej instancji i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania. Opisany katalog orzeczeń zaskarżalnych zażaleniem do Sądu Najwyższego ma charakter zamknięty (zob. postanowienia SN: z 30 września 2020 r., I CZ 37/20 i z 10 czerwca 2021 r., I CZ 42/21). Postanowienia Sądu Najwyższego, które nie zostały ujęte w tych przepisach, nie są zatem zaskarżalne zażaleniem (por. postanowienie SN z 14 października 2021 r., IV CZ 67/20).

Natomiast żaden przepis nie przewiduje możliwości zaskarżania postanowień Sądu Najwyższego. Kodeks postępowania cywilnego wyczerpująco reguluje dopuszczalność poszczególnych środków odwoławczych lub zaskarżenia. Ich wniesienie jest możliwe, gdy przepis dopuszcza oznaczony środek odwoławczy lub zaskarżenia (zob. postanowienie SN z 3 marca 2010 r., III SO 1/10). Brak środków odwoławczych od orzeczeń Sądu Najwyższego wynika także z ustrojowego usytuowania tego Sądu jako naczelnego organu sądowego sprawującego nadzór nad działalnością sądów powszechnych w zakresie orzekania

(art. 183 Konstytucji RP oraz art. 1 ustawy z dnia 23 listopada 2002 r. o Sądzie Najwyższym, Dz. U. Nr 240, poz. 2052).

Z tych względów, na podstawie art. 398⁶ § 3 w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

Sąd Najwyższy oddalił wniosek powodów o zasądzenie na ich rzecz kosztów postępowania zażaleniowego, albowiem wniesiony przez ich profesjonalnego pełnomocnika środek prawny z oczywistych przyczyn podlegał odrzuceniu.

(A.G.)

[ms]